

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 3 i 5.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.santjust.org/seas>

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 290
Setembre
octubre
2010

*Island Peak, Himàlia. El grup a una altitud aproximada de 4.700 metres, durant l'acimatació, amb el Thamserku de fons.
Drets d'esquerra a dreta: German Català, Montserrat Riverola i Vicente Castillo. Ajupits: Antoni Valls i Josep Perpinyà.*

CALENDARI

17 setembre — Audiovisual «La SEAS a l'Island Peak (6.189 m)» al local a les 20 h.

18 setembre — Sopar de motxilla al Pati del Roure de l'Ateneu a les 21 h.

19 setembre — Excursió al Pedraforca (Berguedà) amb sortida a les 7 h.

3 octubre — 15a Caminada Popular per Collserola amb sortida a les 9 h des del Pati del Roure de l'Ateneu. Inscripcions els dies 28, 29 i 30 de setembre al local de la SEAS.

17 octubre — Excursió matinal a Riudemeia i via romana de Parpers (Maresme-Vallès Or.) amb sortida a les 7.30 h.

22 octubre — Conferència «Els espais naturals de Catalunya. Quins i quants n'hi ha» per Salvador Grau.

24 octubre — Excursió a la serra de Fines-tres i al Puigsallança (Garrotxa) amb sortida a les 7 h.

7 novembre — Excursió matinal de Riells a Santa Fe (Montseny) amb sortida a les 7 h.

12 novembre — Conferència «Montseny: reserva de la biosfera» per Martí Boada.

14 novembre — Excursió a Santa Fe, Turó de l'Home i les Agudes (Montseny) amb sortida a les 7 h.

10 desembre — Conferència «La custòdia del territori, una manera diferent de fer conservació de la natura» per Jordi Pietx.

11 i 12 desembre — Col·locació del Pessebre al cim de la Roca Corbatera (Montsant). Els detalls de la sortida es comunicaran més endavant.

12 desembre — Excursió al massís del Corredor (Maresme) amb sortida a les 7 h.

19 desembre — Excursió matinal a Santa Creu d'Olorda i turons d'en Pascual (Collserola) amb sortida a les 8 h.

CAMINADA 3 d'octubre de 2010

Participa a la 15a Caminada Popular de la SEAS per Collserola.

Inscripcions: 28, 29 i 30 de setembre de 20 a 21 h al local de la SEAS.

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre al local de la SEAS, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions d'alta muntanya tenen horaris de sortida variables.

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

ISLAND PEAK: UNA EXPERIÈNCIA INOBLIDABLE

Vicente Castillo, German Català, Josep Perpinyà, Montserrat Riverola i Antoni Valls

El mes de maig passat vam tenir l'oportunitat d'organitzar una expedició a l' Island Peak de 6.189 m.

Cinc persones sòcies de la SEAS preniem el compromís de pujar aquest pic, sota l'ombra de l'Everest, del Lotse i dels immensos cims de l'Himàlaia.

El *trekking* fins al camp base és de vuit nits, la qual cosa ens permetria fer l'aclimatació progressiva. La vall del Kumbu és, sens dubte, una de les més impressionants i atractives del món.

Sota la mirada permanent de l'Everest i amb la presència contínua de muntanyes de més de 8.000 metres i d'altres de més petites, però no menys impressionants, com l'Ama Dablan o el Thamserku, anàvem fent un *trekking* que travessa poblats xerpes molt acollidors i originals. Fins als 4.000 metres anàvem trobant una vegetació «alpina» d'arbrat i de matolls florits molt interessant i diversa. És un recorregut per on passa de tot; uns que pugen, uns altres que baixen, portadors d'expedicions, portadors que «traginen de tot», yaks de càr-

Glacera de l'Island Peak abans d'arribar a la rampa de gel.

rega, persones que hi viuen... Tot un ambient de muntanya i de vida — en majúscula —, increïble.

Teníem poc temps perquè les respectives feines no ens permetien fer un viatge com calia i vam optar per organitzar-nos nosaltres mateixos l'itinerari, l'aclimatació i la logística que ens havien de permetre — conscients del risc —, aconseguir la nostra il·lusió. La bona climatologia, l'encert amb els xerpes que ens acompanyaven i la nostra predisposició física i mental, ens ho van permetre.

Normalment l'Island Peak o *Imja Tse* (nom nepalí) es fa després d'aclimatar-se o pujar altres cims com el Kala Patar (prop del camp base de l'Everest) o algun altre dels molts que hi ha. Nosaltres no teníem dies per fer-ho i vam optar per fer l'aclimatació durant el camí. Cada dia caminàvem entre 6 i 7 hores. El desnivell

acumulat , va ser de més de 6.300 metres i vam fer 150 quilòmetres.

Per a la majoria dels mortals, és una muntanya complicada; no ho és per a la gent professional, entre els quals no ens hi comptem pas. I és així com érem conscients que ens enfrontàvem a un gran repte.

Després de 8 dies d'un insòlit, espectacular i singular *trekking*, ens plantàvem al camp base, a 5.100 m. Cal recordar que sortíem de l'aeròdrom de Lukla, a 2.800 m. Les etapes de Phakding, Namche Bazaar, Tengboche, Dingboche i Chukkung, quedaven ja enrere; al camp base es van acabar les «vacances», ja érem al pur centre de l'Himàlaia. Ens trobàvem molt bé, l'aclimatació va ser perfecta, cap problema de mal de cap i el mal d'alçada semblava lluny de nosaltres. La disciplina en l'aclimatació, la hidratació i el seny havien funcionat a la perfecció.

Sortíem del camp a dos quarts de dues de la matinada i fent una llarga ascensió de 6 hores per tartera i roca dura —grimpant en ocasions— arribàvem a la glacera, a 5.700 m. Ens movíem amb lentitud, però amb fermesa.

La veritable dificultat de tot aquest repte ens la trobàvem a 5.850 m. Una gran pala-paret de gel amb impressionants esquerdes i séracs de grans magnituds, apareix de cop a la falda del cim. La il·lusió, la corda fixa, en una mà el jumar i a l'altra el piolet, ens van ajudar a remuntar aquella paret

que en ocasions representava més de 80 graus de pendent. És evident que fer una pala a 6.000 m, no és el mateix que fer-la a 3 o 4.000 metres.

L'esforç és molt elevat. Es multiplica. Et falta l'oxigen de forma important, la progressió és lenta i el pensament per actuar funciona també amb lentitud. Tot plegat, massa lent. A 6.000 m hi ha un 35 % menys d'oxigen i us podem assegurar que es nota, i molt.

Poc a poc anàvem pujant aquella paret, no sense passar-nos pel cap —en més d'un moment—, que no arribaríem al cim. Finalment, arribàvem a un collet, a 6.100 m, i teníem el temps just per veure quan i què ens quedava. Era una aresta cimera que ens enfilava fins al cim; 80 o 90 metres més de desnivell i tocàvem la glòria. Va ser aleshores quan cap dels tres vam dubtar que fèiem cim; uns metres més i ja hi érem.

Entre l'èxit i el fracàs no hi havia massa ventall. Se'ns va fer molt tard i el temps se'ns tirava al damunt: fèiem cim a les 12 del migdia!!!, 11 hores d'atac final !!! Va pagar la pena intentar-ho: ens semblava increïble ser dalt d'un cim de l'Himàlaia amb aquell bon temps i aquella agradable temperatura. Uns minuts de contemplació i tocava baixar fins al camp base.

Mentre preparàvem l'expedició vam optar per no fer un campament d'alçada a 5.400 m, passat el camp base. Potser ens hauria facilitat l'as-

*Sortint de la rampa i
enfilant el cim.*

censió final, però fins i tot allà encara ho vam haver de descartar perquè entraven de 3 a 4 dies de mal temps; vam encertar amb la decisió i ens va acompanyar un temps esplèndid.

Al peu de la paret de la pala final hi arribàvem quatre membres de l'expedició i tres vam tenir l'ocasió de fer el cim. L'èxit ha estat de tots, dels cinc que vam sortir de Sant Just Desvern, i ho volem deixar ben clar. En expedicions d'aquestes característiques, si l'equip funciona tens més possibilitats d'èxit. I en el nostre cas, l'equip va funcionar a la perfecció i en tots els aspectes; en disciplina, companyerisme, generositat i especialment en compartir les ganes de passar-ho bé, de conèixer un país himalaienc i de deixar de banda la quotidianitat per uns dies.

Desplegar al cim la senyera amb l'escut de la SEAS va ser per a no-

saltres molt emotiu. Va sumar-se a l'emoció d'estar envoltats de les grans muntanyes nepaleses de l'Himàlaia, on malgrat ser a 6.189 m havies d'aixecar el cap per mirar el cim de l'Everest, el Nuptse o el Lotse. Aquests sí que són realment reptes només a l'abast de grans alpinistes!

És una més de les expedicions que giren al voltant de la SEAS, i que en aquesta ocasió ens ha permès a les cinc persones sòcies de l'entitat, trepitjar terra de l'Himàlaia i impactar-nos de la vida dels barris antics de Katmandú i d'una gent hospitalària acostumada a viure com a mínim a 1.350 m d'alçada. Terra generadora de xerpes, uns grans alpinistes que són els qui ens possibiliten les ascensions i els quals felicitem.

Una vegada més hem quedat impactats i el German, que per primera vegada compartia una expedició com

aquesta no va dubtar a transmetre el que sentia en un e-mail enviat a la família i amics, només dos dies després de fer el cim, i del qual en Jordi Gironès —que també el va rebre—, n’ha fet menció en alguna ocasió. Reproduïm tot seguit uns paràgrafs del mateix on es descriu emotivament les seves sensacions.

Agraïm les felicitacions que hem rebut. Ha estat una sortida inoblidable, que recomanem, i un èxit per a l’entitat que ens empara, la SEAS.

Missatge e-mail

De: German Català

Enviat: dimecres, 19 maig 2010 12:51 h

Assumpte: ISLAND PEAK 2010

Hola a tots!!!!

L’expedició Sant Just - Island Peak 2010 ha fet el cim !!!!!!!!!!!

Ha estat brutalment emocionant.

Fa tres dies, a Tengboche, el Toni va tenir una «pàjara», amb malestar i mal d’alçada, i finalment va fer marxa enrere fins a Namche on ens l’hem de trobar demà «...» el millor per a ell era baixar alçada.

Els altres quatre vam seguir fins a Chukkung on vam fer nit, i després fins al Camp Base a 5.100 m.

Aquella tarda vàrem fer una pujada d’aclimatació fins a 5.300 m. Per mi va ser una de les pujades més emocionants fins al moment, perquè em vaig abstraure una mica dels altres

tres mentre pujàvem. Gràcies a l’ípod de la Jetu (la filla del Tayo) vaig pujar escoltant al guitarrista Pat Metheny mentre veia les glaceres espectaculars de l’Imja i del Lhotse. Us juro que vaig flipar tant, que vaig fins i tot plorar... Al final, per sorpresa dels altres tres, jo pujava i pujava, ballant, i tocant la guitarra amb els bastons... i plorant i cantant... Va ser brutal. Fins que em van aturar i em van dir que ja hi havia prou aclimatació, i prou tonteries que havíem de tornar a baixar.

Com que sabíem que el temps seria bo dimarts, vam decidir finalment que atacariem des del camp base, és a dir, no ens establiríem al camp d’alçada. Seria més llarg i dur, però només teníem un dia per provar-ho.

Vam sopar molt aviat, per posarnos a dormir a les 8 de la tarda. Dins de la tenda vaig passar un fred brutal, i crec que no vaig dormir gaire.

Ens vam llevar a les 12.30 de la matinada, i a la 1.30 del matí començàvem a caminar il·luminats amb els frontals, i magníficament guiats pels, ja nostres amics, Tshering Dorji Sherpa i Mingma Thering Sherpa.

A les tres hores passàvem de llarg del camp d’alçada on dormia un equip ianqui.

Durant tota la nit vam pujar una brutal tartera fins arribar a les bases d’unes parets rocoses. Després ens vam enfilar per unes canals, grimpant mig a les fosques, fins arribar a una altra zona amb moltes pedres enormes. La respiració era difícil, anàvem a pas de

*Pujant l'aresta cimera,
a 40 metres del cim,
amb la rampa de gel a
l'esquerra.*

tortuga. La sortida del sol va ser impressionant, i ens va permetre veure les impressionants glaceres que hi ha a l'altra banda de la vall. De fet, és un creuament de dues glaceres (el del Lhotse i el de l'Imja) coronades amb un cims impressionants.

Finalment, i abans d'arribar a trobar neu, vam haver de travessar una mena de «pas de Mahoma» de pedres (semblant al que hi ha a l'Aneto, tot i que no tan temible). I arribàrem a la neu. Unes parets de gel tremendes. Ens calçàrem grampons, arnés i tot l'equip tècnic i cap amunt. Ja dúiem moltes hores. Només accedir a la zona de neu i gel, vam haver de travessar unes esquerdes impressionants que senyalaven el camí de l'infern. Anàvem tots lligats amb cordes. Vam travessar una tremenda glacera gelada, a la meitat de la qual calia travessar una esquerda de més de metre i mig que la partia

en dos. Es travessava amb una escala posada sobre el forat. No us explico el que es veia a sota perquè us agafaria «cagalera».

Al final de la glacera hi havia la temible *ramp ice* (pala de gel). En aquest punt la Montse va tenir un defalliment, i no va poder seguir.

Ens vam encordar, vam agafar el material tècnic i ens vam posar a escalar una paret de gel de més de 200 metres d'altitud, formada per una mena d'esglaons d'un metre o més d'alçada, i de 10 a 15 cm de replà. I jo, com un professional, darrere del Perpi i del Vicente. Amb el meu «jumar».

A mitja pala, el Perpi va agafar un «baixon», i no pujava. El va passar el Vicente i jo darrere. Al cap de poc el Perpi es va recuperar i ens va seguir. Al final de la pala, després de més d'hora i mitja escalant, vam arribar a un petit replà. Penseu que l'escalada

va ser duríssima, perquè òbviament ens faltava oxigen, i cada salt amunt que fèiem necessitava uns minuts de recuperació. A mitja pujada ens vam creuar una altra esquadra que feia una fressa «que paqué!».

En aquell moment ja eren les 11 del matí. Portàvem un «tute» brutal, i els nostres xerpes estaven neguitosos perquè ja portàvem massa hores.

Davant ja només ens quedava una carena d'uns 50 m de desnivell. En Tshering em va dir que potser havíem de baixar, i jo que li contesto que «i una merda!», i aprofitant que en aquell moment arribava el Perpi, li dic al Vicente, que «nos vamos parriba». Agafo la corda i li dic «Tshering amunt!». Total, que ell es posa davant, jo el segueixo i darrere el Vicente. Vam fer cim als volts de les 12 del migdia.

És impossible que us descrigui bé el que va passar allà dalt. El Tshering (després d'encordar-me al cim) em va fer les primeres fotos. Després van arribar el Vicente i en Mingma (l'altre xerpa). Quan va arribar el Vicente, ens vam abraçar plorant. Mentre arribava el Perpi, em vaig posar a fer fotos de tot l'entorn. Només puc dir que era impressionant perquè no sé triar els adjectius adequats. Pocs minuts després va arribar el Perpi. Ens vam abraçar, vam fer-nos tantes fotos com vam poder, i en Tshering ens va fer anar avall.

I aquí van començar els meus problemes. Perquè pujant vas tirant, però baixant t'agafa una «caglera de nassos». Vam haver de baixar fent

ràpel, i canviant de cordes. I això ja requereix una certa tècnica, de la qual jo no tinc gaire. Aquell ràpel va ser tremend. En una d'aquestes vaig tenir un problema-relliscada. No em vaig fer mal, però va ser necessari que en Tshering baixés com un àngel a ajudar-me. Quan vaig creuar la terrible esquadra que hi ha a mitja pala, hi vaig tirar dins tots els mals rotllos, les rancúnies, els dolors, els clients asquerosos, els impossibles, i tota la merda que em va llastrar tant per pujar. Llavors vaig baixar la mar de bé. En Tshering em va felicitar perquè segons ell vaig fer una ascensió i un descens magnífics.

Vam tornar a creuar la glacera i la seva esquadra, i ens vam retrobar amb la Montse que ens havia estat vigilant des de baix.

Abraçades, ploreres, i emocions per un «tubu».

Vam beure una mica, i vam començar el descens. Primer, i cansats, tornem a travessar el «punyetero» «pas de Mahoma» per recordar-nos que no s'hi val a badar fins ser a baix.

Cal dir que des del camp base havíem fet un desnivell d'uns 1.100 m, cosa que a 6.000 m d'altitud és una barbaritat.

Vam arribar al camp base als volts de les 5 de la tarda. O sia que entre pujar i baixar ens vam estar una mica més de 16 hores! sense gairebé cap parada de més de un quart d'hora.

Estàvem destrossats, però tan contents que no es pot explicar.

El nostre *cooker* i els seus ajudants ens van rebre amb te i menjars, però no teníem ni gana (cosa també habitual en aquesta altitud). A les 7 ja érem a dormir. I aquesta nit sí que he dormit, però completament vestit per no passar fred.

Avui hem tirat avall, hem dinat a Chukkung, i hem forçat arribar fins a Pingboche, perquè així M'HE POGUT DUTXAR (amb aigua tèbia-freda), i venir fins a un ordinador.

Estem emocionats, extasiats, i em costa explicar-vos els detalls del que

han estat les darreres 48 hores més intenses que recordo en molt de temps.

Ara hi pensaré, amb un *black tea* a la mà.

Molts petons a totes i a tots.

Us estimo molt ! (i consti que no calia arribar fins aquí dalt per saber-ho, sinó que l'emoció que tinc ara mateix és brutal!)

Nou lema: si vostè té un problema, pugi a l'Himàlaia, que dos vents i quatre bufes li resoldran de ben segur. Jo hi acabo de deixar molta merda (en sentit figurat òbviament). Així ho espero.

Dalt del cim de l'Island Peak el 17 de maig de 2010. D'esquerra a dreta: Vicente Castillo, Josep Perpinyà, un sherpa i German Català.

LAVANSA I EL BARRANC DE LA FONTFREDA

Joaquim Carbonell Calders

Garrotxa: Terra aspra, trencada, de mala petja (diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans). Terreny desigual, trencat, de mala petja. Cast. *breña, risco* (diccionari Català-Valecià-Balear. Alcover-Moll). Així defineixen aquesta paraula aquests dos compendis del lèxic de la llengua catalana. La comarca de la Garrotxa, a tocar la ratlla de França i per sobre de la de l'Estany, va ser la que s'endugué el nom, però l'esperit i l'essència del mot també el comparteixen moltes altres terres catalanes. Qui no es recorda

del Port, qui no oblida el Montsant, qui oblida el Montsec o els Montsecs? Totes elles es mereixen aquest substantiu. Feu-hi un volt amb peus a terra i ja veurem què me'n dieu!

A redós del Montsec de Rúbies i a tocar de la serra de Comiols existeix un teixit de valls tancades i profundes, terres de mala petja, terres poc conegudes amb una baixa densitat de població, solitàries i poc transitades pels excursionistes tot i la bellesa que amaguen i que les acompanya en qualsevol moment i estació de l'any. Avui, però, ens dedicarem al petit territori de la Baronia de Lavansa i més concretament a la vall del torrent de la Jona o de la Fontfreda, denominat així en el seu tram alt i inicial, o riu de Lavansa esdevingut més avall.

*Avançant entre
rocs i aigua.
Fotografia de
Joaquim Carbonell.*

Com a cloenda del cicle de les sortides matinals del curs 2009-2010 l'organització va voler sorprendre els assistents habituals i els esporàdics, com ja és tradició de final de període, amb una excursió que podríem anomenar, manllevant un terme casteller, de gamma alta. Així, el dissabte 12 de juny de 2010 ens vàrem presentar a la Baronia de Lavansa per acarar, sense por, aquell terreny aspre i trencat.

Uns inicis suaus per clapejats de sembrats, verds uns i madurs amb el coll tort altres, i entre boscos de pins, ens van portar amb un caminar dolç a la part alta de la vall on ja l'aigua corria fresca i límpida dins de l'estret congost que la conforma.

La caminada a base de seguir aigües avall el curs del torrent, fins a les envistes de Tòrrec, va consistir a entrar i sortir de l'aigua per entrar o sortir del bosc tot depenent de la dificultat de la gorja. Tolls pregons ens menaven entrar al bosc i el bosc espès ens rebotia altre cop a l'aigua. Un rosari penitent d'esforços per avançar en compliment de l'objectiu.

Caigudes, relliscades, cops, esgarrinxades, punxades, pors, ais, uis i sang, suor i rialles van transformar un recorregut de poc més de tres hores previstes en un calvari, consentit, s'ha de dir tot, de més de set hores de durada.

Cova de Lavansa de lluny estant. Fotografia de Joaquim Carbonell.

Poble de Tòrrrec.
Fotografia de
Joaquim Carbonell.

Entremig d'aquest espectacle de rocams, aigua i boscos van aparèixer, encara a una hora de camí de Tòrrrec, les restes d'unes construccions troglodítiques que en altre temps serviren d'aixopluc d'alguna família i de les seves pertinences materials. Una gran balma contenia una casa de pagès amb totes les seves dependències: corrals, celler, cuina, menjador, dormitoris i moltes més per altres usos. El gran forat va acollir durant anys i anys la vida pausada o neguitosa d'un grapat de generacions humanes d'aquella contrada. Tot un repte viure-hi contemplant la migradesa dels solars plens de pedres i poca terra que l'envolten. Segurament, només economia de subsistència. Els més *caminats* recordeu can Puig de la Balma prop de Mura, un altre bon exemple.

El dinar, previst amb taula ben parada i menjar de fonda triat a l'avançada, va resultar fet una aigua-barreig de dinar-berenar-sopar cap a quarts de vuit del vespre a Artesa de Segre. La posta tardana del sol va mitigar la llarga espera d'aquella potinga miraculosa que havia d'alleugerir el desassossec del nostre païdor i el beuratge d'ordi torrat ben fresc, d'entrada, va mitigar els assedegats llavis, gola i cossos d'una bona colla d'esforçats caminaires.

Amb tot, quan l'astre ja gairebé no escalfava i la claror ja s'esmoreïa, alguns, animats, van fer cua a la fleca per endur-se el famós cóc de recapte d'aquelles contrades de terra endins. Tot un plaer!

Bé, lectores i lectors, aneu fins a Tòrrrec i passegeu pels camins ben fressats, que també hi són, i gaudiu dels bells paratges d'aquelles garrotxes. Tot un espectacle!

CRÒNICA DEL 8è SOPAR DE LLUNA PLENA A GUANTA (24 de juliol de 2010)

Leonci Canals

Vam sortir puntuals del Parador, com és habitual a la SEAS, en direcció a Sentmenat. Des de l'autocar que ens hi va portar, vam poder observar els camps de blat acabats de segar del Vallès Occidental, donant un toc d'humanitat a l'expansió del cinturó industrial de Barcelona.

L'autocar ens va deixar al castell de Sentmenat on vam començar a caminar en direcció a Guanta per una pista des de la qual es veia retallat per llevant el perfil indiscutible del Montseny. La tarda ens acompanyava en el seu declinar amb una temperatura prou agradable per a l'època de l'any, res a veure amb la pluja de foc de la setmana anterior. Una mica més endavant vam deixar aquesta pista i vam agafar un corriol que ens va portar fins a la llera de la riera de Sentmenat. A la font del Bou vam fer

Durant el Sopar de Lluna Plena. Fotografia de Leonci Canals

La Dolors Cardona i el Pere Pascual ens van fer cantar a tots. Foto de Lluís Ramban.

una aturada tècnica per refrescar-nos i continuar fins al salt de Guanta, d'uns 15 metres d'alçària, un lloc prou bonic i suggerent tot i estar eixut. A mitja alçada del salt s'hi troba una cova en la qual, segons diu la llegenda, es va amagar el comte Borrell fugint de l'escomesa d'Al-Mansur. Vam deixar aquest paratge i vam seguir pel corriol, ara força costerut, fins a empalmar amb la pista que ens dugué fins a la casa de Guanta.

Allà ens esperaven les quinze persones que van pujar amb cotxe per la pista i dues taules parades per reparar les forces dels seixanta-un esforçats excursionistes que vam arribar caminant. No cal dir que tot va anar segons el guió previst, l'àpat va ser correcte, una lluna desdibuixada va sortir puntualment per llevant jugant a fet i amagar amb els núvols (la lluna plena però, no es va assolir fins al

dilluns 26 de juliol), la Dolors ens va fer cantar, l'Agustí ens va fer riure i en Lluís Ramblan ens va perpetuar per a la posteritat. La tornada fins al castell de Sentmenat la vam fer per la pista. Al davant hi havia un grup força animat que amb les seves cançons ens va il·luminar el camí de tornada, ja que la lluna va ser una mica vergonyosa, i fent honor a l'endevinalla: *rodona com un plat, ara surt, ara s'ha amagat*, de tant en tant ens picava l'ullet.

El viatge de tornada en autocar va ser plàcid i en arribar al Parador, qui més qui menys es va acomiadar desitjant-se unes bones vacances. Les primeres cites importants de la propera temporada són el 17 i 18 de setembre amb l'àudio visual de l'Expedició SEAS-Island Peak i un altre sopar, el de motxilla. No hi ha res millor que trobar-se al voltant d'una taula, allà on els records prenen cos i els somnis volada.

L'Agustí Revilla ens fer riure amb els seus acudits. Foto de Lluís Ramban.

ESPAIS NATURALS

Cicle de conferències i excursions de la temporada 2010-2011

Setembre	19	Excursió: Pedraforca (Berguedà)
Octubre	22	«Els espais naturals de Catalunya» per Salvador Grau
	24	Exc.: serra de Finestres i Puigsallança (Garrotxa)
Novembre	12	«Montseny: reserva de la biosfera» per Martí Boada
	14	Exc.: Santa Fe, Turó de l'Home i les Agudes (Montseny)
Desembre	10	«La custòdia del territori» per Jordi Pietx
	12	Exc.: serra del Corredor (Maresme-Vallès Oriental)
Gener 2011	14	«El paper dels ciutadans en la preservació de la natura» per Josep Germain
	16	Exc.: Costa Brava (Alt Empordà)
Febrer	11	«Connectivitat ecològica: un factor clau» per Carles Castell
	13	Exc.: Puigllançada des del pla d'Anyella (Cerdanya)
Març	11	«Efectes de les espècies clau» per Santi Mañosa
	13	Exc.: Sau, Tavertet, Rocallarga (Terra Alta)
Abril	08	«Els parcs sota l'aigua» per Javier Romero
	10	Exc.: Prat de Comte, Montsagre i Paüls (Massís del Port)
Maig	06	«El parc d'Aigüestortes» per Josep Nuet
	08	Excursió: Montellà, Bastanist, Estana i Martinet (Cerdanya)
Juny	05	Excursió de cloenda: serra de Queralt (Rasos de Peguera)
Juny	18 i 19	Excursió: Aigüestortes (Pallars Sobirà)

Totes les conferències tindran lloc al local de la SEAS a les 8 del vespre

Butlletí de la SEAS. Any 44, núm. 290

Taula de redacció: Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente, Maria García, Jordi Gironès i Agustí Revilla. Autoedició: Jordi Gironès. Tramesa: Elisabeth Bart. Disseny: Josep Nuet. Correcció de textos: Servei Local de Català. Impressió: Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

Índex

Portada: Els expedicionaris de l'Island Peak	
Calendari	2
Island Peak, una experiència inoblidable	3
Lavansa i el barranc de la Fontfreda, per Joaquim Carbonell.....	10
Sopar de Lluna Plena, per Leonci Canals	13
Calendari del nou cicle dedicat als Espais Naturals	15

Cantant l'Hora dels Adéus al Parador de Sant Just en acabar la darrera excursió del cicle que ha estat dedicat a «Indrets d'una guerra 1936-1939» Fotografia de Jordi Farràs.